

ACCIO SINDICAL

Portantveu de la C. N. T. de la Comarcal de Valls - Montblanch
(Periòdic bilingüe)

Any I Valls, Dijous 12 de Novembre de 1936 Número 6

EDITORIAL

U. R. S. S.

Aquests dies s'escau el XIX aniversari de la Revolució russa. Aquesta efemèrida ens recorda un dels fets de més transcendència de la Humanitat. Sempre, des de l'any 17, hem recordat amb joia la gesta del poble rus; però mai havia tingut la intensitat joiosa i colpidora d'avui. I és que, avui, el nostre poble es troba en un moment crucial tan prenyat de dolor i d'esperança, com vivia el poble rus ara fa dinou anys.

El que apropa els homes i els fa compenetrar-se, més que res, és el dolor, és el sofriment comú. I això mateix succeeix entre els pobles. Nosaltres, avui, comprem Rússia, l'estimem. Veiem en ella, amb claretat d'espill, tot el nostre sofriment, tota la nostra angoixa. I és que ella, Rússia, aquest poble gran i fort, mig asiàtic, ens ha comprés, a nosaltres, poble petit, però també fort, i mig africà; ens ha comprés, ens ha estimat i ens ha ajudat. I qui és tan cretí que no se sentí sensible a la comprensió generosa d'un germà llunyà; però que així i tot, comparteix el nostre dolor i la nostra angoixa?

Així ha succeït entre nosaltres. Calia vèncer certs doctrinarismes estèrils perquè la nostra mútua afeció es transformés en aquest devassall de cordialitat que ens omplena de joia. ¡Que n'és de bo poder ésser cordial i generós! I d'això se n'ha cuidat la vida. I és que la vida, és sempre superior a la doctrina.

Acabada aquesta guerra que ens destroça és possible que els dos pobles segueixin dues rutes socialistes diferents; però jamai aquestes rutes podran ésser adverses ni oposades. Ja des d'ara Ibèria i Rússia seran com dos germans, diferents, però òamics i fraternals.

Rússia és per a nosaltres el pioner, el capdavanter en les realitzacions econòmiques socialistes. D'un món tèrbol, enbrutit i caòtic, el proletariat n'ha fet un poble fort, digne, civil; un poble que té confiança en ell mateix i que, per les enormes riqueses del seu sòl, promet un benestar insospitat a l'enorme massa de població que viu hi pot viure a la sexta part de món que abasten les seves terres.

Pensem només, que més de 120 milions de persones vivien al camp, encorvats damunt la terra que no era seva, com serfs, com esclaus, o bé sobre petites parcel·les que els dividia entre ells, fent-los enemics els uns dels altres i perpetuant així l'esclavatge secular. Així vivia Rússia abans de l'any 17. I el proletariat victoriós, ha fet que aquesta enorme massa de camperols, apesarat pel jou de tots els esclavatges, es redrecés com un home digne per damunt de la vida d'oprobri i de fam.

I aquest miracle l'ha fet la nova economia socialista. Agrupant els camperols en granges enormes, els kolkoses, fent el treball del camp mecanitzat, reduint les jornades esgotadores, assegurant un viure honest i digne. Fent, en fi, que el camperol sentís en si tota la grandiositat d'ésser home.

Així nosaltres veurem per sempre més, a la U. R. S. S.

1917 - 1936

La col·lectivització de l'agricultura va destroçar a la U. R. S. S. l'última trinxera del capitalisme. Transformà el país de l'arada primitiva i del pagès famèlic, en el país del tractor i del koljosià benestant, feliç i amo de la seva vida. On abans hi havia 25 milions d'explotacions camperoles raquítiques i miserioses, avui floreixen 200.000 explotacions col·lectives i 5.000 granges models, fonts de prosperitat i de benestar per als seus cultivadors, amb més de 4.000 centres de tractors i maquinària agrícola, 300.000 tractors solquen avui les terres soviètiques i 59.000 màquines trilladores treuen el blat de les espigues per el pa dels constructors del comunisme.

¡Heus ací un balanç magnífic i encoratjador, camperols espanyols!

Recordatorio Aspectos

«ACCIO SINDICAL» en el 6.º número de su aparición recuerda los caídos de Cabra en esta lucha terrible contra el fascismo criminal.

Fué nuestro camarada y amigo Joaquín Calavera que sin ir al frente murió a consecuencia de esta lucha y en defensa de la libertad. Joaquín Calavera que desde muy joven sintió las ideas que encarnan la C. N. T. era un ferviente entusiasta de las ideas libertarias, era un gran amigo, activo y de gran corazón, con su muerte perdimos a uno de los mejores amigos.

Nunca podré borrar de la memoria las palabras que pronunció poco antes de morir a consecuencia del delirio que le producía la fiebra que lo devoraba, «no sugatadme, que quiero ser libre, no me esclavizais, dejadme, que el facismo se acerca, y quiero luchar contra él, quiero aplastarlo, llevadme a mi hijito que quiero que sea libre y no un esclavo», estas y otras palabras parecidas demuestra cuan arraigadas tenía las ideas liberadoras, murió con la terrible preocupación del facismo.

El otro caído ha sido el joven Marcelino Fortuny que murió heroicamente en el frente de Tardienta joven del P. O. U. M. con una valentía y arrojo extraordinario que llegaba al desprecio de la vida, no tenía más que una preocupación, vencer, aniquilar al facismo y una bala traidora le segó la vida para siempre, que la tierra té sea leve camarada Fortuny, has muerto en defensa de la libertad y el pueblo de Cabra te debe un acto de admiración y simpatía.

Estas dos vidas segadas en la flor de su juventud son todo un símbolo y si queremos ser dignos de ellos, debemos llimar asperezas y marchar todos unidos contra el facismo y tirar la revolución adelante y que nadie se oponga a su paso. La consigna viene de arriba, los directivos de la C. N. T. y U. G. T. han sellado un pacto de unidad y nosotros no podemos rehuirlo. Todos los luchadores de buena fe, todos los que en los momentos de peligro, militamos donde militamos, siempre nos encontramos. En estos momentos trascendentales no debemos ir descuidados, luchadores de verdad antifascistas todos sellamos un pacto de unión con una sola consigna. La que selló el pacto a los heroicos asturianos al 6 de Octubre U. H. P. El facismo no hace distinción ¡Viva la Unión Proletaria! y fuera los oportunistas y aprovechadores.

ANTONIO FERRÉ

Cabra, Noviembre del 1936.

Costi el que costi, la guerra s'ha d'acabar amb l'aixafament del feixisme, I impossibilitar que en els camps espanyols i amb les vides del proletariat espanyol, es resolgui el plet de la dominació de la política europea entre el feixisme i la democràcia burgesa.

Los factores de la victoria

Hay que meter a la cabeza de los trabajadores la necesidad de que se vinculen de la manera que sea al movimiento antifascista. A las alturas a que ha llegado la hecatombe provocada por el capitalismo español no caben indiferentes, neutrales ni cobardes. Hay que decirles que no solo empuñando el fusil puede prestarse una gran ayuda al aplastamiento del fascismo, que no solo en los frentes de combate se ayuda a ganar la guerra y al afianzamiento de la revolución.

En la trágica contienda que estamos librando, donde se dirime tal vez el enderrocamiento del fascismo internacional, hay que cuidar tres aspectos fundamentales. Primero, el de los frentes de lucha, cuya base para conseguir el éxito puede resumirse como sigue. Contar con una preparación de armamentos bélicos eficaces, dominio y competencia en el mando, resistencia, valor y unidad de acción en el factor hombre. En segundo lugar, es muy importante dominar el tinglado de la política internacional, cuyos primordiales objetivos son: Conquista de la opinión pública, organización de una propaganda efectiva, asegurar la adquisición de materias alimenticias y combativas, sumar a nuestra causa elementos intelectuales solventes, inquietar a las masas trabajadoras de los países capitalistas, saber maniobrar en las chir-latas cancellerescas y estatales y prestar la atención debida a cuanto impongan las circunstancias.

Pero si complejo y difícil es lograr que esta multiformidad de resortes funcionen con regularidad, no lo es menos encauzar la normalidad civil en la retaguardia. Los problemas son infinitos, y dadas las circunstancias, de no fácil solución, Garantizar la satisfacción de las necesidades colectivas, asegurar el orden público, impulsar la producción, establecer una distribución equitativa de las subsistencias, evitar discrepancias entre sectores antifascistas, ir reemplazando la economía capitalista por otra más justa, substituir todos los estamentos oligárquicos de ayer por otros que encarnen los valores nuevos, abastecer de alimentos y pertrechos de guerra al frente, procurar que no haya ni un hombre inactivo y que no quede un palmo de tierra sin cultivar equivale a desarrollar una actividad tan apremiante y meritoria, tan digna y útil, como

pueda serlo jugarse la vida en los campos de batalla.

Y esta es precisamente la labor de la retaguardia. Labor a la que deben prestar su concurso cada hombre y todos los pueblos, lo mismo desde su hogar que desde el último rincón del país. Labor silenciosa y callada si se desempeña con honestidad, con honradez, con bondad. Labor que puede hacerse trabajando de sol a sol surcando la tierra, produciendo obuses en el taller, subiendo a los andamios, laborando en la fábrica; que puede hacerse, teniendo moralidad administrativa, competencia en el trabajo, ejemplaridad en la conducta, generosidad para entregarlo todo para la lucha; que puede hacerse, sintiéndose unido a los hermanos caídos, desmascarando los emboscados y vagos de toda laya, combatiendo las miserias morales de los mezquinos y de los agoreros derrotistas, estando presto a realizar cualquier sacrificio que las circunstancias demanden; puede hacerse sintiéndose justo, combativo, abnegado, sabiendo que todos tenemos un deber ineludible a cumplir, obrando como si cuanto poseemos y el producto de nuestro esfuerzo fuesen ya de utilidad social y no propia...

Son más de doscientas mil las víctimas ocasionadas por la provocación facciosa. Víctimas que claman justicia y venganza contra la canalla militarista, clerical y caciquil española que ha destruido lo mejor y lo más vital en riqueza y en vidas. Por ello hay que infiltrar a lo más íntimo de la conciencia pública este alto espíritu de sacrificio y de lucha hasta vencer o morir. Hay que pregonar por todos los ámbitos que en esta terrible pugna no caben vacilaciones ni convencionalismos, sino que del primero al último de los hombres, por gratitud, por solidaridad, por humanidad, debemos prestar el apoyo que se nos demande, que creamos más útil a la causa, sea esfuerzo, dinero y la vida si precisa.

Si los compañeros del frente se la juegan en defensa de nuestra libertad, de nuestra dignidad y de nuestra vida, sería de cobardes y de mal nacidos no corresponderles como merecen.

JUAN D'AGRAMUNT

A E

ARCHIVOS ESTATALES

INFORMACIÓ COMARCAL

Les Seccions col·lectivitzades dels pobles de la comarca van desenrotllant les seves activitats. Dintre els diversos aspectes locals totes les col·lectivitats pageses tenen un denominador comú: intensificar la producció de cereals i plantes alimentoses. Heus ací la realitat del nostre camp. Els nostres companys s'han donat compte el que més interessa en aquests moments, és el proveïment de pa i de viandes i treballa intensament per a obtenir-ho. Per realitzar aquest propòsit es redueix l'àrea de cultiu de les vinyes arrencant les de poca producció.

Això que no ho faran mai la propietat privada ho ha fet la col·lectiva. Aquesta és una prova de la superioritat econòmica i moral del nou ordre econòmic que neix.

Es de remarcar la satisfacció que els components de les Col·lectivitats, senten per la forma de treball en comú. Un sentiment de joia omplena els pits esperançats i generosos. ¡Avant pioners del sindicalisme revolucionari confederal!

De Masó

Actos nobles

Bella iniciativa la de voler prestar tot el suport moral i material a los hermanos proletarios que en los diferentes frentes de combate se ven precisados a desprenderse de sus seres mas queridos, principalmente de sus hijos.

Hijos, que si bien han de abandonar el calor amoroso de su hogar materno, no per esto les va a faltar el buen recogimiento y la dulzura de otras mujeres, que por el solo hecho de serlo, se comportan como buenas y amorosas madres.

Pues sí, el hecho solidario que siente esta localidad, y como ésta muchas otras, de recoger a los niños que se encuentran en peligro en los frentes de batalla es tan grande, que solo los pueblos dignos de ser libres, pueden hacerlo.

Pueblos así, no pueden perecer, porque su lucha se basa en el apoyo mutuo.

Se ha dicho algunas veces que en las aldeas es muy difícil hacer sentir la solidaridad para con otros hermanos que en pueblos y ciudades han sostenido luchas contra la tiranía que los magnatos del capitalismo ha sometido a los trabajadores.

Pero no es del todo verdad. Aún recuerdo con emoción, aquella gran huelga que los trabajadores de Zaragoza sostuvieron como unos valientes titanes, contra el despotismo de una patronal que ahora se está tomando la revancha de su derrota.

¡Que revancha compañeros!

Pues sí, hubo muchas aldeas que se hicieron cargo de sus amados hijos, para que ellos pudieran triunfar.

¿Y como no tenían que responder las aldeas ahora que se está defendiendo algo mas, muchísimo mas que una huelga?

Si entonces se dejó sentir la solidaridad, mucho mas ha de sentirse ahora.

Y se siente. ¡Ya lo creo que se siente! ¡Que placer daba ver como las mujeres iban al Consejo Municipal a pedir niños!

Una, pedía que fuese un niño, otra, una niña, y así sucesivamente una tras otra.

En aquellos momentos todas se sentían madres, hasta las que no lo eran. Así es la mujer.

¡Como se transforman los pueblos! Este, como muchos, parecia estaban dormidos para la gran causa del progreso, pero de pronto despiertan de su letargo milenarío, y dan ejemplos maravillosos.

Pueblo de Masó, y como éste todos los demás. Cuando realizéis este gran acto de solidaridad, recogiendo los hijos de los que, por defender la gran causa de la libertad están prestos a derramar su sangre, os habreis hecho dignos de figurar en las páginas gloriosas de la Historia del proletariado español.

PROMETEO

Masó 5 11-36.

De Vallmoll

Cuidado con los topes

Con heroísmo, voluntad y sacrificio se está transformando el suelo hispano —regado por la fecundante sangre de nuestros bravos compañeros que luchan en los campos de batalla— en el jardín de nuestros ensueños sembrado por doquier de flores aromáticas que serán sus municipios libres, y en medio de éste, plantar el hermoso árbol símbolo de la Libertad, de cuyos sabrosos y exquisitos frutos podremos saborear en el banquete de la vida al cual estamos llamados a tomar parte.

El suelo que se quiere transformar en este hermoso jardín, que será admiración y espejo a la vez del mundo proletario, está habitado por unos sectores malignos llamados topes. Estos van socavando la tierra para llegar a las raíces de nuestro preciado árbol, cuando llegan a ellas no hacen mas que roerlos, haciendo que no se pueda desarrollar primero, muriéndose mas tarde al no poderse alimentar.

Estos roedores asquerosos y dañinos, son los impacientes que si hay alguna dificultad en marchar las cosas con la rapidez que ellos quisieran no dudan en querer poner en ridículo a los hombres responsables del movimiento; enfin, son todos los que continuamente están desorientando por mediación del bulo a los hombres de buena fé y pobres de espíritu.

Hay pues, compañeros de retaguardia, que cortar por los medios que sean precisos sus excavaciones si no queremos mas tarde lamentar sucesos que bien nos podríamos ahorrar aplicando el remedio a tiempo.

El topo es un animal peligroso para la buena marcha de la revolución y como a tal hay que aplastarlo.

J. MOLET

Altra vegada?

Esta vist que les ganes de manar són impossible de contenir. En aquesta vila n'hi ha una verdadera febre. Fa unes setmanes que, havent canviat l'estructura del Comitè i havent quedat sense mando un *prohom del republicanisme històric*, aquest, que li sembla mentida que surti el sol sense el seu permís, s'inventà crear un tinglado (U. G. T.) per a poguer continuar menant. Però no fou possible. Estava tant corcat tot allò, que els mateixos ugetistes de Valls ho tiraren a terra. Però, com que les ganes de mando no s'acaben i com que el què interessa per ara es posseir un *carner* uns quants fracassats, alguns d'ells indesitjables, propietaris, corredors de comerç, petits industrials, ex-governants de la Dictadura, intenten novament muntar un tinglado per poguer enviar al Consell local uns quants *salvadors de la patria*. Ho aconseguiran aquesta vegada? No ho sabem; però els capdevanters són tant indesitjables com els d'abans amb les mateixes tares polítiques i ètiques que els d'abans, amb l'agravament que aquests d'avui si és mereixen

pertànyer en algun lloc és a la Patronal. Però com deiem, el que interessa es manar i com que no es pot fer el Partit Conservador intenten fer la Ugeté. ¡Quina vergonya! Ara, que el poble de Vallmoll que els coneix, els vigila, i si cal, els desenmascararà.

Corresponsal

A las JJ. LL. del pueblo de Alcover

Juventudes de mi pueblo, muchachos nobles y honrados, hoy por mediación de ese semanario mi humilde pluma va a ofreceros mi mas fervoroso saludo por vuestra plausible y humana obra.

Encontrándome yo, sentado con varios camaradas dentro de una choza, que adornada con ramas de pino y matas es nuestro cobijo como lo es de muchos milicianos del frente de Alcubierre (Huesca). Cuando presentóseme un camarada y me dijo: ¡Lee lo que dice ese semanario de los camaradas de nuestro pueblo!

Yo fui el primero, y cuando todavía no había empezado, como si ya supiera lo que tenía que leer, me senti orgulloso de ser hijo de ese pueblo donde hoy se hacen «jerseys» para los que quién sabe si veremos jamás a nuestros padres, a nuestros hermanos o a nuestros amigos. Yo desde esas sierras aragonesas seguido de mi pobre pensar, quisiera llevar a esos jóvenes al lugar que se merecen. ¿Por qué? Sencillamente, porque sé lo que es hacer guardia, porque sé lo que es ser humano, cuando entre el ruido del cañón, fusil o ametralladora caen nuestros hermanos amantes de la libertad, entregando por ella su propia vida. Nosotros lucharemos como el primero y junto los camaradas de Valls moriremos, si es preciso, como el primero. Pero os juro pagarán caro su inmundito proceder esos canallas facistas, que por primera vez en mi vida me han alejado tantos días del lado de mis padres, del lado de aquellos seres ya un poco viejos, agobidos tantas veces por la sudor de su humana frente.

¡Camaradas todos de mi pueblo! hombres, mujeres, ayudad a esas Juventudes, en estas horas de lucha frente al fascismo.

GONZALES

Frente de Alcubierre, 28-10-36.

Correspondència

Pep del Viu. — A qualsevol lloc.—Bé, home bé. Sé tot això que dius, però escriu-me des de on siguis encara que fos més enllà de tots els llocs coneguts. ¿Podries venir una setmana o dues? Una abraçada.

R. Sentís Biarnau. — Barcelona.—Encantats dels teus propòsits d'enviar-nos original ben sovint. En aquest número va el teu treball, ja saps que pots comptar en tot amb els teus amics d'ací.

Antoni Sureda. — Quan ens escriguis d'igue'ns quelcom de la teva vida i on vius.

La Revolució al Front i a la reraguarda

Al donar el nom d'aquest article ho faig per tots aquells que només es pensen que la revolució es guanya des del Front.

Doncs bé, si els milicians que som al Front emplem totes les nostres energies i molts en plena joventut i deixen la seva vida, no ho fan pas per poguer contar una aventura, es baten perquè un cop aixafat el feixisme, moral i materialment, puguin disfrutar d'una nova Societat i emplear totes les seves energies i activitats en la reconstrucció de la mateixa, on no es conegui l'exploació de l'home per l'home, com tampoc lluiten la majoria que per la seva oratòria i capacitat i domini sobre les masses es trobin als llocs que ells diuen de responsabilitat, quals llocs no són altres, que allí on els obrers manin, i els seus actes siguin en profit de la col·lectivitat tota.

Molts d'aquests homes que ocupen llocs de responsabilitat i que ara lluiten al Front, han deixat un buit que deu haver d'ésser cobert per aquells companys que senten la nostra causa i obren amb encert i voluntat i en profit de tota la classe treballadora.

Tampoc els que llitem al Front com a reraguarda, podem esperar res de tots aquells que indirectament han ajudat i són responsables del criminal aixecament feixista que tanta sang proletària va derramant per arreu de les terres Ibèriques, però sí ho hem d'esperar dels que fan la

revolució a reraguarda i des d'allí han de defensar el que nosaltres defensem des d'ací, ja que a reraguarda la revolució és més difícil que al Front. Per a poguer triomfar de la manera que nosaltres desitjem, i encara que ambdues lluites vagin agermanades, no-més hi ha la diferència que al Front s'ha de guanyar destruint i matant. Per això es necessita bon material bèl·lic i bona direcció, que nosaltres ja tenim; en canvi, a reraguarda, ja no es destrueix, sinó molt al contrari, es construeix, i per això no tan sols es necessita valor i entusiasme, sinó que també es necessita direcció i intel·ligència per tots els rams que afecten a la revolució, que són quasi tots, com també complir estrictament totes les consignes que emanen de les directives i comitès, ja que tots sabem que una reraguarda ben administrada és un gran factor pel triomf de la Revolució a l'avantguarda.

I per obtenir totes aquestes coses, es necessita que tots els partits polítics i socials que tenen representació al Front, els seus companys de reraguarda visquin d'una manera ben profitosa, amb convivència social i política per poguer efectuar una obra de conjunt.

I així, quan tornem del Front, ja poguem trobar la Revolució encaminada cap a la total emancipació proletària.

R. JUNCOSA

Front d'Alcubierre 27-10-36.

Aclarint falsos conceptes

Tenint en compte la lluita afebrissada i cruenta que estem sostenint contra els militars feixistes, que no en tenien prou amb els seus crescuts, volien fer de la terra d'Ibèria el mateix que el feixisme italià ha fet d'Itàlia, com també el nacional-socialisme ha fet d'Alemanya. Però als generals ensotatats i trabucaires, els ha sortit el tret per la culata. No podran fer de la nostra terra el que ells volien. El nostre braó és més fort, els nostres muscles estan forjats pel treball que significa, civilització, llibertat i emancipació total.

No tornarà la inquisició negra i sagnant, perquè els homes honorats que varen caure al tramany dels que en nom d'una falsa doctrina, amparats pel capitalisme vaticanista, els tancaràn el pas, i la veu d'aquests companys caiguts a l'ombra de les fàbriques de jesuïtes els deixa sords i marxen esparverats.

Fa tres mesos que els homes de la F.A.I. i de la C. N. T., ens mantenim amb el fusell al braç. Si volen passar tindran de fer-ho per damunt nostre, és cert que no passaran, encara que jo senti una veu que digui que els anarquistes són uns indisciplinats, les proves demostren el contrari. On són totes aquelles bruixes de la indisciplina? Es hora de parlar clar,

aclarint falsos conceptes. Embolics, no. Enxufistes tampoc. Tots els homes que no són dinàmics, no tenen dret a parlar. Tots els nostres esforços, tota la nostra intel·ligència al servei dels nostres Sindicats. Ells han demostrat pràcticament, d'una manera ben clara, que són prou aptes per a la nova estructuració econòmica, per tant, considero perjudicial tot el que significa particularismes, partits i partidets, i menjadores polítiques, ja que analitzats fonamentalment, no són res més que conveniències personals, tots els partits polítics quan una vegada arribats al Poder perden la memòria, oblidant-se dels treballadors que els han ajudat a fer-se una personalitat immerescuda.

Organitzats Sindicalment, tots els treballadors, quin treball ens resta a fer als polítics? Cap. Doncs a treballar tots, companys, és hora d'acabar d'una vegada. La paraula la tenim nosaltres si estem a l'altura de les circumstàncies. Fora de doldre que amb les experiències viscudes aquests darrers anys, tornéssim a caure dintre els parany dels polítics professionals.

SALVADOR CART

Escatron 18 Octubre del 1936.

ARCHIVOS ESTATALES

UNA CARTA

Saludo al paladín de la C. N. T. "Acció Sindical"

Más vale tarde que nunca. Por fin la comarca Valls-Montblanch ha editado «ACCIO SINDICAL», órgano y portavoz de la potente Confederación Nacional del Trabajo de España.

Camaradas. Era conveniente que los trabajadores del campo tuvieran un semanario para exponer todas aquellas cosas relacionadas con la organización. Ahora, de estas páginas tenemos que hacer sean el fiel reflejo y el sentir de la clase campesina y que iluminen a todos los trabajadores de la comarca. Pero tenemos el deber ineludible de llevar cada cual su grado de arena. Todos sabemos que los campesinos desconocen cuales son nuestras ideas. Hay que hacer exposición clara y sencilla de lo que persigue la C. N. T. y su posición en los momentos que atravesamos. La forma en que hay que estructurar los Consejos Municipales. Son muchos los pueblos que no saben cómo constituir los Municipios. Esto es motivo que continúen andando por los mismos senderos que antes y se detienen en personalismos propios del momento, todo ello perjudicial para la Revolución. Hay que llevar a todos los rincones de la comarca la orientación de la organización como única interpretadora del sentir de los trabajadores.

Al campesino no se le puede hablar de filosofías porque no entiende. Hay que comprender que se halla bastante inculto debido al predominio caciquil que siempre ha pesado sobre él. Se le tiene que hablar en un lenguaje como el suyo.

El problema del campo es complicado por sus diferentes formas de trabajo y además, cada pueblo tiene sus características.

En mi viaje de propaganda he podido constatar como en cada pueblo el problema era distinto. No vamos a discutir ni a hacer es-

tudios sobre los problemas en cuestión. Lo que sí yo comprendo es que hay que ponerlos en contacto con la Revolución. Hay algunas localidades que no viven la realidad del momento y únicamente se les hará vivir formándoles una amplia concepción de lo que representa el movimiento que se desarrolla en España. Y que sean ellos mismos los que se convencen que la victoria del proletariado depende del esfuerzo de todos ya que el triunfo será la liberación de todos los oprimidos.

Hermanos campesinos! Nació el hombre para pensar y sin pensar no es posible edificar nada. Esfuerzo sobre esfuerzo es lo que necesitan las magnas obras. Todos los que sentimos la necesidad de libertad no la conseguiremos sin emplear el sacrificio que requieren las grandes obras. El fascismo es un movimiento de hierro que no se destruye fácilmente. Sólo la acción mancomunada y bien orientada de los trabajadores podrá destruir el monstruo del fascismo que se levantó criminalmente contra un régimen legalmente constituido. Si todos ponemos las energías que nos corresponden, en el término de unas semanas será un hecho el aplastamiento total de la insurrección fascista.

Pues bien, desde estas valientes columnas de «ACCIO SINDICAL» procuremos difundir nuestras ideas y resolver todos los problemas que se nos presenten. Sólo así demostraremos tener un concepto elevado de nuestros principios y será una prueba que el campesinado catalán va hacia adelante en toda la obra constructiva que necesita la Revolución.

Un saludo a nuestra «ACCIO SINDICAL». Adelante, hermanos campesinos! A luchar por la Revolución Social!

R. SENTÍS BIARNAU

Barcelona, 9-11-36.

Comité Intercomarcal de J. L.

Convocamos para el próximo domingo, día 15 del corriente, un Pleno de todas las Juventudes Libertarias de Valls-Montblanch, en el local de las J. L. de Valls, calle Baldrich n.º 44, a las nueve de la mañana, bajo el orden del día siguiente:

1.º Nombramiento de mesa de discusión.

2.º Revisión de credenciales.

3.º Informe del Comité Intercomarcal.

4.º Informe y discusión de la movilización y preparación militar de la Juventud.

5.º Incorporación de la Juventud en las escuelas de preparación militar.

6.º Asuntos Generales.

Convocamos este Pleno para concretar y saber a que atenerse la Juventud en estos momentos transcendentales de decisión contra el fascismo. Hemos dicho siempre y lo repetimos una vez más, que los Libertarios jamás queremos ir con los ojos vendados. Son momentos de una responsabilidad suprema, que todos debemos comprometernos a cumplir.

Que ninguna Juventud deje de asistir, pues, de este Pleno, tienen de salir las orientaciones y concreciones que las circunstancias demanden.

El Secretariado

NOVES

El proper dissabte dia 14 a les deu de la vetlla, tindrà lloc un Ple Comarcal del Sindicat d'Higiene i Sanitat C. N. T. (metges) al Local de la Federació Local de Sindicats Aquesta assemblea reuneix gran interès per part dels companys metges i sanitaris en general ja que es van a tractar assumptes dels quals depèn la bona marxa d'aquest Sindicat.

Amb el signe de la C. N. T.

Serà ben aviat un fet la creació d'un curs de d'enermeres, la realització del qual satisfarà els anhels d'un bon nombre de companyes que desitgen portar una ajuda directa i valuosa a la causa revolucionària.

Com sigui que encara no ha estat fixada la data per començar, ni les bases d'ingrés, ho ferem més endavant ajuntant-hi a la vegada el programa.

Procedents de Fuendetodos arribaren a la nostra Ciutat el passat dissabte els milicians d'E. R. C. que lluitaven al Front d'Aragó enrolats a la columna Ferre-Carot.

Després d'un breu estatge aci, ahir al migdia sortiren cap a Barcelona per continuar al mateix dia fins a Madrid, lloc en el qual van voluntàriament.

No cal dir com desitjem que la sort els afavoreixi com ho ha fet fins ara.

Diumenge vinent al matí tindrà lloc al local de la Societat Agrícola un Ple Comarcal de Sindicats Agrícoles. Entre moltes qüestions a tractar una de principals és anar a la constitució de les la Federació Comarcal de l'Alt Camp. Donat el vital interès que avui tenen tots els assumptes agrícoles, és de preveure que l'esmentat ple es veurà representat per la totalitat dels pobles que integren l'esmentada comarca.

Reglament de la Secció de Treball Col·lectiu del Sindicat de Valls

Article 1. Als efectes de fer sentir l'interès general dels treballadors per sobre del particular individual, i, també, per facilitar el maquinisme al camp, molt difícil d'aplicació amb la terra tan repartida com està. Per aquest motiu i molts d'altres que n'existeixen, es crea aquesta Secció de Treball Col·lectiu.

Art. 2. Aquest Reglament tindrà validesa per un any. Tenint en compte, que l'any agrícola, comença al 1 de Novembre hi acaba al 31 d'Octubre; després d'aquesta data, o abans, si es creu convenient, es posarà aquest Reglament a consideració de l'Assemblea General, per ratificar-se o canviar tot allò que es cregui convenient.

Art. 3. El treball col·lectiu es començarà en totes aquelles terres incautades (cas que no estiguin arrendades) i de les que es vagin incorporant com a conseqüència de la manca de cultiu, i en aquelles que els treballadors aportin a l'ingressar a la Secció.

Art. 4. Tots els camperols a l'ingressar a la Secció, se'ls hi farà un inventari de totes les eines, carro, animals i terres que aportin, fent constar si són pròpies o arrendades. Aquest inventari, es farà per duplicat; l'original per l'interessat i la còpia per la Junta del Sindicat.

Art. 5. Si una vegada recollida la collita de l'any, algun soci volés separar-se'n, se li entregará tot el que consti a l'inventari, que a la data del seu ingrés es va fer. Això vol dir, que el treball col·lectiu, serà absolutament voluntari.

Art. 6. El treball de les terres es farà per «brigades». Segons els jornals de terra que hi hagi a cada partida, la «brigada» es compondrà de treballadors, animals i carros per «brigades».

Art. 7. En cada «brigada», hi haurà un Delegat i entre aquests Delegats de Brigada, es formarà la Junta per a l'ordenació del treball col·lectiu. Les modificacions del treball, s'hauran de prendre per acord de la majoria dels components de la Secció.

Art. 8. Aquesta Secció establirà un jornal familiar mínim i màxim. El mínim serà el següent:

Primera Categoria: SOCI SENSE FILLS, NI GERMANS MENORS: 32 pessetes setmanals, incloint-hi, també, els casos de malaltia.

Segona Categoria: SOCI QUE TINGUI UN FILL O GERMA MENOR: 36 pessetes.

Tercera Categoria: QUE TINGUI MES D'UN FILL, O MES D'UN GERMA MENOR: 39 pessetes setmanals.

Els casos de família nombrosa, o impossibilitats familiars, els re-soldrà la Junta, d'acord amb l'Assemblea de la Secció. A més d'aquest jornal, es facilitarà llenya per el consum.

Serà considerat jornal màxim: El jornal únic que estableixin les organitzacions obreres. De no existir aquest, s'entendrà que es el de 8 pessetes per dia.

Art. 9. Per a ésser soci d'aquesta Secció, caldrà estar afiliat al Sindicat (Societat Agrícola). El formar part d'aquesta Secció, no podrà ésser negat a cap soci del Sindicat sempre que s'adapti a les normes següents:

a) Per ingressar a la Secció, serà requisit indispensable haver complert 14 anys d'edat.

b) A l'ingressar, vindrà obligat a aportar a la Secció totes les terres, carros i eines de treball que tingui.

c) No es permetrà que ingressi un soci de una família, a la col·lectivitat, si un altre membre de la mateixa volés continuar el treball particular.

Art. 10. En cas de la mort d'un soci, els seus familiars podran continuar cobrant fins després de la collita, el jornal mínim estipulat que rebia el difunt. Després, la família elegirà entre deixar la terra a la col·lectivitat, o, treballar-la pel seu compte.

Art. 11. Els socis dels 14 anys als 16, cobraran la meitat del jornal establert. Dels 16 als 18, tres quartes parts. Essent el jornal íntegre dels 18 als 60 anys. De 60 a 65, tres quartes parts; i de 65 a endavant, la meitat. Cas que no cobrés l'invalidesa, l'augment d'aquestes diferències, serà fet per trimestres.

Art. 12. Aquesta Secció tindrà també una Junta Administrativa, formada a l'igual que amb l'ordenació del treball, d'un Delegat de cada «brigada» i segons el treball, podrà tenir un Secretari, per portar la comptabilitat de la Secció.

Art. 13. Existirà, així mateix, la Brigada d'Hortolans, que tindrà per missió proveir un lloc de verdura a la plaça del mercat pels socis en particular, i el poble en general; procurant que els preus de venda d'aquestes verdures, siguin el més econòmic possible.

Art. 14. Si en el transcurs del primer any, morís un animal dels que s'han portat a la Col·lectivitat, en cas que no se n'hi dongui un altre, se li abonarà la meitat del seu import, sempre que no vulgui continuar el treball col·lectiu. La valoració de l'animal esmentat, es farà amb relació al valor que tingués al morir.

Art. 15. Aquesta Secció, tindrà una Caixa de Crèdit, on els socis podran aportar-hi els estalvis que tinguin, en quin cas, percebran l'interès del 3 per 100.

Art. 16. Les terres que els socis d'aquesta Secció tinguessin al seu càrrec com a jornalers, continuaran treballant-les, amb la condició que hauran de portar el jornal a la Secció. Cas que després de la collita, vulguin retirar-se del treball col·lectiu, podran continuar posseint-la pel seu propi compte.

Art. 17. Una vegada començat el treball col·lectiu, no es permetrà l'entrada dins del mateix, fins a l'any següent. El temps assenyalat per l'allistament serà per tot el mes d'Octubre; després de dit temps, es donarà per finit el plaç d'inscripció, a excepció dels que lluiten al Front, ja que aquests sigui el temps que sigui, entraran amb tots els drets dintre de la col·lectivitat; sempre que compleixin el present Reglament.

Art. 18. Tots els que vulguin allistar-se pel treball col·lectiu, i al començar aquest ocupessin algun càrrec remunerat, podran continuar-lo, amb la condició que hauran de fer entrega del jornal que cobrin a la col·lectivitat, i solament es limitaran a cobrar el que els hi perteneixi de la seva categoria corresponent, a excepció, també, dels milicians que lluiten al Front.

Art. 19. D'haver-hi algun soci que no complís el treball, la Secció, en Assemblea General, acordarà el que cregui més pertinent. Les aplicacions d'aquestes sancions, s'hauran de prendre per acord del 75 per 100 dels socis que constituïxin l'Assemblea.

Art. Adicional. Si al posar-se a la pràctica aquest Reglament existís dificultats, els Socis, en Assemblea General podran modificar tot allò que es cregui difícil la bona marxa del treball col·lectiu.

A LAS MADRES

Madres, vosotras que teneis en los campos de batalla a vuestros hijos luchando, vosotras que siempre habeis dado la vida para estos seres tan queridos, y vosotras que habeis pasado noches y noches de insomnio velando para salir triunfante de la enfermedad que te lo queria arrebatar de tu lado para siempre.

Pues bien, madre, ahora que me has hecho grande, no mas te quiero hacer recordar lo que muchas veces te decia, que con tus inocentes consejos no hacias mas que enbrutecerme y ahora ya has visto que resultado han dado toda aquella gente que tu te creias que eran los buenos y salvadores y ahora has visto como hacen de los templos de Dios los mas potentes fortines, y de las imágenes de oro y plata que prolaban la casa que ellos de-

cian que era de todos, ahora las funden y se vuelven cañones, aviones y fusiles para ametrallar a tu sagrada carne que salió de tus entrañas.

Pero nada madre, quitate este velo que te nublabá los ojos y te impedía ver claro que tu hijo hace ya muchos años que se lo ha quitado, y es por esto madres, que tus hijos están contentos y orgullosos luchando en los campos de batalla para acabar con aquellos malvados que tu te creias buenos y santos, y tus hijos terminarán con estos canallas que llevaban careta, para volver a tu lado y no marcharnos mas del hogar que será un nido de amor y base de una sociedad mas justa.

SALVADOR CARBONELL

Escatrón 24-10-1936.

Hipòcrites de l'ideal Tractors per SUGERENCIAS

L'èsser càndid i de bona fe, sempre serà un defecte, més que no pas una qualitat. I no obstant, n'és tan de bell creure en la rectitud d'intencions i altesa de mires dels nostres enemics! El moviment revolucionari que estem vivint ha demostrat pràcticament que l'època de la candidesa se n'ha anat a la posta.

Vegeu si no l'exemple de ço que pretenim refermar. A l'iniciar-se el moviment revolucionari, la primera fúria que el poble desfermà, ana dirigida contra l'església i alguns de llurs homes. L'odi del poble es manifestà amb tota llur intensitat, destruint amb ferotgitat els temples de Déu, fins a no deixar rastre de res que podés recordar les petjades d'aquella civilització, i bé, quants homes liberals que estaven identificats amb el moviment, no ho estaven amb aquella destrucció? Mols n'hi havia. Certament que aquells homes vivien desplaçats del moviment que acabava d'iniciar-se, però, al cap i a la fi, era un concepte desplaçat o no, que responia a un punt de vista ideològic.

Semblants càbales dels homes de bona fe se s'anà per terra, davant la tranquil·litat d'esperit que la gent d'ideal religiós demostrà en tot moment. No pretenim voler que adoptessin una postura heroica—puix que hauria estat suïcida—però tenien el deure d'adoptar una postura més digna i honrada. Semblava i això hauria estat el lògic, que entremig de tanta hipocrecia i criminalitat, hi havia d'haver forçosament persones d'un esperit religiós intaxable, i que semblants vicissituds els havia de ferir el més íntim de llurs sentiments. L'ostentació d'un ideals que n'havien fet gala en moments fàcils, en moments que tenien el Poder que els guardava les espatlles, els obligava en moments difícils, a adoptar una postura més decorosa. No fou així, i tota una llegenda d'ideal i sacrifici se n'anà per terra empenyuda per la força de les circumstàncies.

Davant aquest fet consumat i viscut per tots nosaltres, no hi caben atenuants. Les causes i els motius, no són altres que la falsetat d'un ideal que han pregonat als quatre vents i que no han sentit mai.

Hipòcrites! que davant la justícia del poble han renegat de la religió i han contemplat amb descarat mutisme la destrucció dels temples de llur déu. I fins i tot després d'èsser destruïts han respirat amb marcada satisfacció, convençuts que s'havien tret de sobre les espatlles, un pes que no els deixava caminar.

Hipòcrites! que barrejats amb el poble han procurat passar desapercebuts, per tal de salvar la vida. S'han comportat igual que un vulgar delinqüent, el qual per tots els mitjans, procura burlar el pes de la justícia. Llur pànic ha estat en consonància amb llur peculiar ritme de vida, puix que, si res no havien fet, res no havien de té-

mer. La revolució—incontrolada i tot—no s'ha llençat damunt els homes que honradament exerceïen uns ideals religiosos. La revolució s'ha llençat damunt els temples, incubadors d'injustícies i d'immoralitats i damunt els homes que les exercitaven i propagaven. El poble odiava l'església, perquè sempre havia estat un signe latent d'opressió. L'església, en tot moment, havia estat, una institució mercenària al servei del més fort i més poderós.

Hipòcrites! que propagaven els miracles d'una vida millor, quan sabien per endavant que aquesta vida era inexistente. Enlloc se'ls ha vist un gest viril de dignitat ofesa. A primer cop d'ull, sembla que acceptin els actuals esdeveniments, com un fet que fatalment tenia de produir-se. I no és així. Ells no creien que el poble fos capaç d'aixafar-los, perquè estaven convençuts que eren els més forts. Pensaven que la història es repetiria i aquesta vegada no s'ha repetit. El tradicional miracle del sabre alçat els ha fallat amb totes les conseqüències. Alguna vegada s'havia de trencar amb la tradició!

Aquesta feblesa i manca d'ideal que comentem, potser analitzant a fons la qüestió, la trobariem en la manca de consistència del mateix. Així com els ideals que nosaltres propaguem i defensem, tenen llur suport damunt bases sòlides de raó i de justícia i són de fàcil realització, puix que, el factor dessiciu és la voluntat dels homes, l'ideal religiós no està fonamentat per cap argument de solidesa, car està basat sobre hipòtesis que ningú mai podrà aclarir.

La fe religiosa és orba, i com a tal s'ha de creure o deixar de creure, no es pot discutir i menys profunditzar l'abast de la matèria, perquè la mateixa religió no ho permet. Aquest era el tinglado muntat amb més o menys abilitat, al qual s'hi acullien tots els malxats i els pobres d'esperit. Els primers disfressats amb pell d'ovella, per tal que llur ambició i lladronici quedés en la més complerta impunitat. I els segons, esmaperduts davant la grandesa i complexitat de la mare naturalesa, i incapaços de profunditzar el pensament davant tanta complexitat i tanta bellesa, sentien la necessitat de creure que tot allò era obra d'un ésser sobrenatural el qual estava per damunt de la voluntat dels homes. Tot plegat, doncs, hipocrecia per una banda i per l'altra ignorància.

Ha calgut, que es produís el fet sagnant que tots estem vivint, perquè s'aclarís la veritat d'una falsetat divulgada a través de segles i segles. L'església corruptora d'infants i d'homes, ha caigut per sempre. La nostra terra estarà lliure d'aquesta plaga que enterbolia els sentiments dels homes.

Benaurada sang vesada que haurà servit si més no, per a lliurar al poble d'una tutela corrupta i despreciable!

P. CLARAMUNT

La valoración de los frutos del campo

D'importància capital per vèncer al feixisme, és que als nostres germans combatents no els hi falti cap classe d'armament, ja que sortosament d'entusiasme i d'heroisme no ens hi falta. Perquè no els hi falti el primer, és necessari que la indústria de guerra estigui tota ella mobilitzada i amament al servei dels nostres germans combatents. Però, no tan sols amb armes es lluita i es venç a l'enemic.

Després de la bona moral i bon armament, cal que no els hi falti els abrigalls per l'hivern i els queviures per tots els temps. Les indústries del vestir i alimentació, es poden considerar com indústries de guerra, amb l'aggravant que aquestes indústries també tenen el deure de treballar i fornir la població civil. I, en aquest cas, els camperols cal que es prestin amb la intensificació de la producció agrícola, tant per al front de guerra com per al front de treball. A més a més, s'ha de pensar que quan aquesta lluita s'acabi amb la victòria per part nostra, ens trobarem amb l'Espanya que avui és rebel, abatuda i sense moral, embrutida i famolenca, on el nostre deure moral i material ens dirà que li haurem de donar la mà per aixecar-la; el nostre amor per infondre-li la confiança i amb el menjar per enfortir-la físicament.

Davant d'aquest munt de runes que serà de l'Espanya que ens deixaran, cal pensar amb les armes de la reconstrucció, i així, com avui es demanen amb raó avions pels nostres combatents, amb igual justícia i raó, devem d'aixecar la veu i demanar hi fer que arribin ben prompte a les mans dels nostres camperols, adobs i tractors i tot allò que més calgui per tal que ells, —que tampoc els hi falta voluntat i heroisme—, amb aquestes armes i amb la col·lectivització, també puguin vèncer de la manera més àtosa en el front del treball, i així conjuntament el nostre triomf sigui més complet i exemplar per a tots els treballadors de tot el món hi poder-los-hi dir amb el cap ben alt: Ja hem mort el llop! Imiteu-nos.

DALID

Comité Local de la C. N. T.

Aquest Comité Local convoca per a demà divendres a dos quarts de deu de la nit, un Ple de Juntes de Sindicats afectes a la C. N. T. i de militants de la mateixa, amb la següent ordre del dia:

- 1.er Informe del Ple de Comarcals i Locals.
- 2.^{on} Informe del Comité Provincial.
- 3.er Qüestions Locals.

Donada la importància d'aquest, s'espera de tots els companys que hi assisteixin.

El Secretari

No vamos a hacer ninguna lamentación ante el desconcierto que existe entre el valor de producción y el precio de venta de los productos del campo. Las jermiadas son hoy extemporáneas y fuera de lugar. Los sentimentalismos en las cuestiones económicas no resuelven nada porque no aclaran nada. Lo que interesa hoy, mas que lamentar la situación precaria de la vida del campesino, es demostrar el injusto trato que el hombre del agro recibe de todos: proletariado industrial y de las autoridades reguladoras de la vida política y económica de nuestro país.

Nadie se da cuenta del ambiente de miseria que preside la vida rural. I nadie quiere darse cuenta. ¡Es tan enojoso el dolor y la miseria de los demás! Para el hombre de la ciudad no le interesa mas que el paisaje y las buenas cosas que llenan su despensa. En su insensibilidad cree que, puesto que del campo vienen los frutos, las flores, las carnes y los cereales, los campesinos nadan entre frutos, flores, carnes y cereales. Y esto es un error. Esto es un juicio injusto. El campesino casi siempre vende lo mejor de su huerta y de su corral para adquirir pan y arenques. El no sabe del sabor de los huevos y los pollos ni de las frutas. Como tampoco conoce el bien vestir y el bien calzar ni de las diversiones ciudadanas.

El obrero industrial, bien unido con sus compañeros de profesión, ha ido conquistando un puesto en el banquete de la vida, y en todo momento sabe defender este puesto. Hoy mismo, apesar de la guerra, percibe el 15 por 100 de aumento de salario y disfruta de una hora mas de reposo. Y claro, estas mejoras gravan el precio de coste de las mercancías y por lo mismo no ha habido otra solución que aumentar el precio de compra de los artículos manufacturados. Así, el campesino ha visto aumentar el precio de las alpargatas, de las ropas, de las herramientas y aún de los artículos alimenticios manufacturados.

Mientras tanto, que hace el campesino? pues vivir con mas penuria que antes. En el campo nunca ha sido el campesino quien

ha señalado el precio de los frutos de la tierra. El campesino no ha hecho nunca nada mas que labrar sin descanso y sin esperanza una tierra avara. Cuando al cabo de cuidados ininterrumpidos durante todo el año ha levantado la cosecha, él, que sabe de la sudor que le cuesta y de los sinsabores que ha pasado por ella, no puede determinar el precio de venta del vino, del aceite, del trigo, de las patatas, de la fruta y de las hortalizas. El herrero, el albañil, el zapatero, el barbero pueden poner precio a su trabajo; pero el campesino no puede ponerlo al suyo.

Al trabajo del campesino le pone precio el comerciante, el corredor del comerciante, esta sanguijuela que vive pegada al costado del campesino y que no le deja ni respirar. El comercio privado ha sido y sigue siendo, apesar de la Revolución, quien tiene la vida económica del campesino en un puño. Y eso hay que terminarlo ya, y cuanto antes mejor.

No debe de ser posible hoy que los Corredores de Plaza de Reus dificulten el normal y meritorio funcionamiento de la «Unión de Colliters d'Avellana». No es posible que se pague el vino a 20 o a 25 centimos el litro en el campo y en los mercados de las ciudades se venda a 50 o a 60 centimos. No es posible que los piosos despojos de los cereales se vendan en relación al precio alto del trigo y las algarrobas el comercio los pague a 5 pesetas los 40 kilos. En fin, no debe ser posible que continúe el hambre en el campo como antes, como siempre. Quien puede y debe ha de saber el precio real de los frutos del campo y ponerles un valor al mercado suficiente para vivir decorosamente en el campo como se vive en la ciudad.

Los campesinos no dudan del arrojo y espíritu de sacrificio del proletariado industrial, pero hoy no se puede dudar de eso mismo en el campesino. Todos sabemos los jornales que cobran los obreros de las industrias colectivizadas. Pues bien, en muchos pueblos del campo catalán las colectividades de campesinos se han señalado veinte y cinco, treinta y treinta y cinco pesetas por semana y por familia.

Es así como el campesino se ha impuesto una economía de guerra. El sabe que en el frente hay sus hermanos que luchan y sufren para nuestra seguridad y se han impuesto esta norma ascética. Y es en nombre de estas privaciones que el campesino reclama atención de sus compañeros industriales y de los camaradas que ocupan un lugar rector en la política y la economía de nuestra región.

Ojalá que nuestra voz que hoy más que nunca es la voz del agro catalán, sea oída y comprendida. Si así fuera, el campo sería la vanguardia de la Revolución Su renunciamiento y su ascetismo consciente en aras de la causa antifascista lo avalan.

ANTEO